

I mitten av 90-talet genomfördes intervjuer med Ove Svensson och Gösta Green, två av Vapnö IF's absolut största profiler genom föreningens historia. Båda var med om att bilda föreningen 1944 och berättar här om hur det var att bilda och forma Vapnö Idrottsförening.

Ove Svensson, född 1927, är en av föreningens allra största profiler genom åren. Han spelade seniorfotboll i Vapnö IF mellan 1944 och 1976 med 578 matcher och 322 mål. Var med i styrelsen mellan 1955 och 1975 som ledamot respektive vice ordförande. 1978 flyttade han upp till Veddige och därmed avtog engagemanget i Vapnö IF.

Mindre idrottsföreningar har ofta en handfull personer att tacka för mycket och Ove är en definitivt en sådan. Som 17-åring var han med om att bilda föreningen och innan dess hade han spelat i BK Start som då höll till på Kärleken. Ove arbetade och bodde på Bjällbo Gård så tillsammans med bröderna Stig och Kurt var det nära att cykla till matcher och träning även om den första planen låg vid Wapnö Gods.

- Både godsägaren Erik Stael von Holstein och "basen" Lipps var bra att ha att göra med, men det var värre med drängarna. De tyckte att det var tramsigt med vårt bollspelande så de brukade gny när vi någon gång lånade bastun efter matcherna och en gång hade de till och med tjudrat fast en tjur mitt på planen. Som väl var hade vi en kille i laget som hade väl hand med så 'nt där så det ordnade sig ändå...

Vid denna tidpunkt hade flera klubbar problem med kyrkan eftersom matcherna ofta sammanföll med gudstjänsterna, dock inte grabbarna i VIF. Matcherna startade vid elva-tiden och kyrkan ringde in ett par tre timmar senare. Därmed inte sagt att spelarna begav sig dit efter genomförd match. Istället väntade en snabb cykeltur till Örjans Vall och match med Bollklubben, de flesta i laget var blå, halmianerna få...

Ove var som nämnts en riktig måltjuv även om han är för ödmjuk för att säga det själv. 322 mål på 578 matcher är ett

enastående facit trots att han enligt egen utsago fick ta hand om straffarna också. Platsen i laget var högerytter eller högerinner i det dåvarande 3-2-5-systemet med centerhalv och två ytterbackar, två halvbackar samt fem man i anfallet, två yttrar, två något tillbakadragna inrar och en center.

Brorsan Kurt spelade inner man var enligt Ove helt ofarlig framför målet så målgörandet fick lillbrorsan Ove ombesörja. Vän av ordning frågar sig naturligtvis varför en sådan målsjötare inte provade lyckan i högre sammanhang och på det svarar han: - Det var på gång att jag skulle börja träna med Bollklubben men det gick aldrig så långt. Däremot skrev jag på för Astrio men ångrade mig sedermera och stannade kvar i Vapnötröjan. Något som föreningen givetvis måste vara tacksam för. Så sent som 1976 finns namnet upptaget i matchstatistiken. Han hade alltså representerat föreningen i matchsammanhang under 32 år. En prestation värd ett stort omnämnande!

Innan VIF-epoken startade fanns i Vapnö dalen ett gäng där bl a Ove ingick som kallade sig för Sirius men det var ett litet sällskap utan organisation, istället tog Vapnö IF vid.

- Det var mycket Gösta Greens förtjänst att vi lyckades organisera oss. De flesta av oss var ju alldeles ovana vid föreningsliv, även om vi lärde oss efterhand att handskas med beslutsprocessen. Några kliv uppåt i seriesystemet tog aldrig VIF under Oves tid trots att det fanns duktiga killar i laget.

- Vi lyckades aldrig riktigt komma upp. Vi var nog för få som höll igång, menar han och syftar på rekryteringsproblemet. Ett problem som föreningen ständigt kämpat med.

- Men det var inte så noga med hur det gick på planen, vi var ett gott gäng som alltid höll ihop på fritiden. Ett antal fotbollsresor blev det förstås. Bl a åkte vi upp till Göteborg under VM 1958 och såg brassarna snurra upp ryssarna. Vi såg också VM-matcherna på Örjans Vall. Minns att Nordirland hade en fantastisk målvakt vid namn Gregg som gjorde livet surt för motståndarna.

De första åren hade Vapnö ingen tränare, man delade upp och spelade mest. Tog ut laget gjorde en uttagningskommitté.

- Sedan blev det populärt att man skulle ha en tränare så vi körde kontinuerligt ett par gånger i veckan. På vintrarna inomhus i Stenstorpskolan och senare i Hallägraskolan. Men det taktiska var det inte mycket bevänt med i vårt lag. Det gick mest ut på individualism. Däremot körde vi hårt på träningarna, vi "la inget emellan" som det heter...

- För att samla in pengar, vilket alltid var viktigt, ägnade vi oss åt diverse aktiviteter. Bl a äggasjungning i början av föreningens historia. En gammal landsbygdstradition som tilldrog sig 1 maj. De unga gick runt på gårdarna och sjöng något, förhoppningsvis finstämmigt, för att sjunga in våren. Som belöning fick vi som traditionen föreskrev ägg och pengar. Sedan blev det fest på äggen.

- På 60-talet hade vi bingo tillsammans med Kvibille BK. Först i Holms föreningshus och sedan i Tempo på Brogatan om söndagskvällarna. Detta var en väldigt bra inkomstkälla. Vi hade också fester med dans i Harplinge, Fammarp och Karlstorp.

Föreningens förste ordförande var Gösta Green. Han var den som tog det största ansvaret under de första åren, mycket beroende på att han var den äldste och dessutom hade föreningsvana. Ett antal år som ordförande under olika omgångar blev det och som organisatör hade han mycket att tillföra innan han på andra

sysselsättningar, bl a uppdrag som fackordförande, lämnade föreningen 1964.

- Vi var ett gäng unga grabbar som startade upp sommaren 1944. Första mötet hade vi vid Källstorpa Dunge och där och då beslutade vi oss för att ansöka om medlemskap i Sveriges Riksidrottsförbund. Antagna blev vi den 1 september.

- Vi hade ingen direkt föreningsvana, vi ville ju spela boll, styrelsearbetet var lite av ett nödvändigt ont. Självt hade jag studerat styrelsearbete via Lantarbetarförbundets studiecirklar, och det i kombination med att jag var äldst ledde väl till att jag fick ta hand

om klubban. Ragnar Fredman, tog hand om posten som kassör eller skattmästare som det benämndes på den tiden. Senare anordnade vi en intern studiecirkel i styrelseskick, så att processen gick åtminstone någorlunda rätt till.

Styrelsen brukade samlas på Nykterhetscaféet (Nyktran i folkmun) i Norre Katt, ett café som är rivet sedan lång tid.

- Den mesta tiden gick åt till att ordna med fotbollsplanen. De första åren höll vi till borta vid godset på en beteshage. Vi hade bra tumme med basen där borta så vi fick låna en slättermaskin till att slå planen med. En splitter ny maskin var det, och den besparade oss en massa arbete. Men en gång gick det riktigt åt pipan. Det förhöll sig nämligen som så att det hade gått kreatur där och betat, och dessa var fastkedjade vid järndobbar som hade blivit kvar på ängen, och när slättermaskinen fick tag på en sådan där järndobb bar det sig inte bättre än att aggregatet gick sönder. Basen hade sedan fullt sjå med att bortförklara denna incident...

Fotbollsspelandet kom igång på sommaren 1945 och vid den första seriematchen på hemmaplan stod Skottorp för motståndet.

- Vi vann med 8-0 och det var givetvis muntert. Men det roliga var att F14 samtidigt hade flyguppvisning och gästernas målvakt var betydligt mer intresserad av flygkonsterna än av matchen. Jag har aldrig sett en målvakt bli så utskälld av sina medspelare!

- De första åren hade vi ständiga svårigheter med att få ihop lag till matcherna. Ragnar Fredman stod för en förtjänstfull insats när det gällde att skramla ihop lag. Ibland hände det att vi bara var 10 man på Centralen när vi skulle iväg så då fick jag, som inte annars spelade mycket, hoppa med, i huvudsak på målvaktsposten.

- Då det var ont om bilar var det buss och tåg som gällde, vilket blev ganska kostsamt. Vi tjänade endast 1,50 till 2 kronor per timma och resan kostade ytterligare några kronor. Vi mötte oftast sydhalländska lag och vi som spelade bodde i Vapnös

omnejder; Bjällbo, Fammarp, Onsjö, Tiarp m m. Telefonförbindelserna var inte de bästa så vid spel på t ex Fylgiaplanen på öster visste man inte riktigt vilka som skulle komma.

- Omklädning ombesörjde vi i en tät grandunge, och vatten borrhade vi upp till ett vattenhål som korna normalt hade.

Målställningarna bestod av 4-tums träpålar, utan nät i början, och målstolparna tiggde vi av sågverket. Vi hade ständigt ekonomiska problem och mycket jobb med planen, men det gjorde att vi fick en härlig gemenskap, så trots alla umbärande hade vi väldigt roligt!

- 1948, närmare bestämt 1 maj, sådde vi planen vid skolan, och den planen fick vi efter mycket tjat hos godsägaren, det var en lång process. 100 kilo gräsfrö gick det åt till en kostnad av 600 kronor, och året efter hade vi en egen plan att spela på. Bytte om gjorde vi i skolan och där bedrevs även gymnastik vintertid under ledning av Erik Holmsten, då lärare på Stenstorps skolan på Kärleken. Det hände dock att bollar kunde flyga omkring, och det gillades inte av lärarna som bodde i skolans lärarbostäder.

Gösta som nu gått bort, var en härlig profil som hittade tillbaka till Vapnö IP på äldre dagar och det kändes väldigt bra att se honom som åskådare på hemmamatcherna.

Att verka som ungdomsledare i Vapnö IF har inte varit någon enkel uppgift. Vapnödalens barnunderlag har inte riktigt räckt till och avståndet till Vapnö IP har säkert ofta varit en faktor till att föräldrar istället valt föreningar innanför "stadsmurarna". Strävan inom föreningen att ha ungdomslag har dock alltid funnits och för det mesta har föreningen också varit representerad i dessa sammanhang.

1949 ställde VIF sitt första pojklag på benen. En framgångsrik medlemsrekrytering gjorde detta möjligt och några vänskapsmatcher spelades under året. Det taktiska kunnandet var det inte så mycket bevänt med, "Helsingborgssystemet" med två backar, tre halvbackar och fem forwards var överkurs för dessa entusiaster, men viljan

var god. Året därefter deltog laget i en serie anordnad av Sennans IF där laget belade en fjärdeplats, vilken upprepades året därefter.

Ett stort antal spelare användes under dessa pionjärår. Exempelvis var 30 spelare med under 17 spelade matcher 1951. Detta stora antal kom från gårdarna i Vapnö dalen och intilliggande samhällen. Hela årsskullar var en omöjlighet för många klubbar så åldersspridningen inom lagen var ganska stor. Man tog helt enkelt de spelare som fanns till hands.

Tyvär var det svårt att få någon kontinuitet i ungdomsverksamheten. Antalet spelare minskade och under den resterande delen av 50-talet fick föreningen klara sig utan ungdomslag. 1961 togs ett rejält tag igen. Året därefter blev något av en vändpunkt för hela föreningen och två pojklag kunde VIF förfoga över varav det ena deltog i seriespel. Ungdomskommittén bestod av Gösta Green, Arne Bertram, Sven Svensson samt Karl-Erik Andersson. Det var ett bra intresse kring fotbollen och spelarna kom långväga ifrån. Bl a kom ett gäng cyklandes från Holm som inte hade någon egen fotbollsklubb.

1962 anordnade VIF's ungdomssektion en lokal pojklagsserie i strid med Hallands FF som inte ville sanktionera densamma, verksamhetsberättelsen förtäljer följande: "Trots upprepade påstötningar hos HFF medgav de icke någon sanktion, men serien spelades i alla fall". Övriga lag var HBK 3, Centern, Örnä 2, Gullbrandstorp och Snöstorp 2, och VIF kom trea i detta fina sällskap. 1963 och 1964 var också fina år men sedan följde några mindre goda år fram till 1968 då ungdomsverksamheten återigen blomstrade i VIF. Två pojklag, varav ett i Nyhems putteserie, det andra laget spelade endast träningsmatcher. Resultatmässigt gick det mindre bra, men matchstatistiken avslöjar att en yngling vid namn Mats Jingblad spelade fem matcher under denna säsong. Fler matcher blev det dock inte i VIF-tröjan så det är väl lite förmätet att påstå att klubben i honom har fostrat en landsslagsspelare, men ändå...

1973 fanns ett juniorlag på repertoaren för första gången i klubbens historia och det var ett riktigt bra lag som erövrade en femteplats av åtta i ett mycket kvalificerat sällskap. Laget ställde också upp i DM där VIF oturligt lottades mot slutsegraren Halmia och således fick respass direkt. De kommande åren fram till 1981 var framgångsrika för föreningen. Varje år var det ett par lag i seriespel och med tiden som ungdomarna fick sin skolning kom också resultaten med pojklagets serieseger 1979 som topp. Detta lag avancerade även till kvartsfinal i distriktets pojkcup där dock HBK blev för svårt. Förnämlig ledarkraft under dessa år var Leif Carlsson, som själv spelade i pojklaget i början av 60-talet.

/Mats Lindh